

„EDINOST“

izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob **torkih, četrkih in sobotah**. Zjutranje izdanje izhaja ob 8. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za jeden mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece . f. 3.—, za pol leta . f. 5.—, za ves leto . f. 12.—. Naročnino je plačevati naprej na naročbe brez priložene naročilne se uprava ne ozira.

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 avē., izven Trsta po 4 avē.

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

Oglasi se računajo po tarifu v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo vredništvu: ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema **upravitelstvo** ulica Molino pte- rolo št. 3, 11. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odprto reklama- cije se prostu poštnino.

„V edinosti je moč“.

Žalostno stanje Slovanov v Istri.

(Dalje.)

Kolikor se dostaje gospodarskega stanja v Istri, moramo se tudi le tožiti. Slovani v Istri ne dajejo sicer državi toliko milijonov kakor drugi narodi, ali dajejo vse ono, kar se zahteva od njih. Ali državna blagajna jim vrača le bore malo. Narod sam, bodisi kakor občina, bodisi kakor okraj, mora si sam zidati ceste, mesto da bi skrbel za druge potrebščine. In tudi ono, kar se daje za Istro, je, žal, vse izgubljeno za slovansko prebivalstvo te pokrajine, in to radi politike, ki so jo zgrešeno razumevali dosedaj. Ako z druge strani vzamemo v obzir, da v naučnih zavodih, koje vzdržujejo Slovani vsaj po velikem delu, le odtuji naš narod, in ako pomislimo, kaj to znači: raznarodovanje v Primorju — in to je velike važnosti — potem moramo reči, da mi plačujemo deželne davke in priklade ne le v to, da nič ne dobimo, ampak tudi v to, da se nas raznaroduje z našimi sredstvi, da se nas zanemarija in zapostavlja gospodarstveno; v Istri se torej naši prispevki za deželno gospodarstvo porabljajo ravno za ono, kar je proti najbistvenejim narodnim koristim našim.

Se strani Slovanov se je naglašalo vedno slabo gospodarsko stanje v Istri in naglaševalo se bode tudi v bodoče. Protivniki naši se brigajo le za se, a nas puščajo s prazno roko.

Za povspesjevanje poljedelstva ima pokrajinska vlada na razpolago 25000 gld. Ali kaj se dela s tem denarjem? Tam v Poreču se gradijo kleti, delajo vsakovrstni poskusi, a od vsega tega nima naš narod prav nobene koristi. V Poreču je tudi nekaka gospodarska šola, od koje pa naš narod istotako nima nobene koristi, kajti v isti se poučuje samo italijanski, tako, da naši mladeniči niti ne morejo uživati pouka na tej šoli, italijanski mladeniči, ki so se izučili na tem zavodu, pa ne

morejo pomagati nam. Iz tega sledi, da si moramo pomagati sami, ako ne stori tega oni činitelj, ki je poklican za to, da bi se brigal za nas. — V to svrhu se je zasnova v Pulju vinarska zadruga in s tem se je odprla pot našemu vinu. No, kakor se pritožujemo proti našim politiskim neprijateljem, tako se moramo pritoževati tudi proti vladi, koja se izgovarja, da niti ni znala za nas. Slab gospodar je oni, ki ne pozna svojih ljudi. Omeniti treba tudi, kako se je sklenila trgovinska pogodba z Italijo in kako je nastala tista nesrečna klavzula o carini na vino, radi koje je skoro popolnoma prenehal vsak izvoz našega vina na vnjanja tržišča in so po nekaterih krajih še danes kleti polne dve leti starega vina, tako, da siromašni narod po nekoč nima niti toliko, da bi poplačal davke. Gospoda Italijani, toliko v deželnem in državnem zboru, kolikor v gospodarskem svetu so se izrekli za klavzulo, a ko so opazili silno škodo, provzročeno po tej nesrečni klavzuli, bili so toli trzni, da so raznesli laž: da so naši slovanski poslanci bili za klavzulo, a italijanska gospoda proti.

V resnici pa so naši poslanci, ne samo v Poreču, ampak tudi na Dunaju, v sporazumljenju s predsedniki hrvatskih in slovenskih zadrug storili vse mogoče proti klavzuli in slednjič so si izprosili avdienco pri cesarju, da Njegovemu Veličanstvu razložijo vso bedo in vse nadloge svojega ljudstva v tem pogledu. Zajedno so predložili Njegovemu Veličanstvu spomenico, v koji so naveli ona sredstva, s kojimi bi se vsaj do neke mere odpravila škoda, ki jo mora trpeti narod. Le jeden vzgled naj navedemo tu. Neki Dalmatinec, dospevši na Reko, da proda svoje vino, moral je je prodati za nečuvno nizko ceno 2 gld. za hektoliter. Da se torej do neke mere popravi škoda, provzročena nesrečnemu narodu, ustanovila se je — kakor gori omenjeno — vinarska zadruga v Pulju, koja, hvala

bodi Bogu na tem, prav lepo vspeva pod spretnim predsedništvom našega vrlega dra. Laginje. Po njej in njenem posredovanju smo dosegli, da se naša vina že sedaj bolje poznajo v drugih slovanskih krajih: v Kranjski, Hrvatski, Češki itd. Še ne more delati tako, kakor bi bilo želeli, ali s časoma delovala bode še vspešneje.

Volilni red za Istro je zelo krivičen. Tudi po drugih pokrajinah monarhije tožijo se radi takih volilnih redov, in v novejši čas naglašajo krivico volilnega reda za državni zbor tudi nižji sloji po vsej državi, zlasti po delavci in mali obrtniki. Le-ti zahtevajo odločno in povsodi, da bi tudi oni smeli pošiljati svoje zastopnike v državni zbor, kajti vrše iste dolžnosti in v isti meri, kakor imoviti sloji prebivalstva. Oni hočejo splošno volilno pravo. Tudi naši poslanci so se zavzeli za stvar v državnem zboru. Ne smemo sicer gojiti nade, da bi se tudi v Avstriji skoro uvelo šplošno volilno pravo, ali nadejati se je, da se vsaj nekoliko ugodni nižim slojem ljudstva.

Največa rana, na koji trpi naš narod po Istri, je pomanjkanje šol. Za cerkvijo mora biti obrnena naša skrb v prvi vrsti šoli in izobražbi. V tem pogledu smo pa mi v Istri v jako slabem stanju. Naši nasprotniki nam delajo vse mogoče zapreke tudi v pogledu duševnega napredka. Nam ne dajo šol, a sami jih imajo še preveč. Oni so v tem pogledu siti, mi pa lačni. Tu pa tam pripoznava tudi dunajska vlada opravičenost naših zahtev, ker nam je v nekaterih slučajih in po teški borbi dala pravo za pojedine šole. (Konec prih.)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 13. februarja. 1896.

Deželni zbori. V XV. svoji seji razpravljal je deželni zbor kranjski o načrtu stavbinskega

jal z dela. To je Milka opazila in nič več ne na njem. Njegovega srečevanja se je tako naučila, kakor gotovega slučajja, da je zjutraj bila ura na bližnjem stolpu sedem, zvečer pa šest, ko je šla molče mimo stolpa in — mimo tovarniškega uradnika.

Neko jutro — po zimi je bilo — je šla Milka kakor po navadi na svoje delo. Mraz je nenadoma potegnil po noči z gorā in vsakdo se je stiskal kolikor je mogel v svoje ogrinjalo. Tudi Milka je tiščala roki v mufu ter ročno stopala po zledenem tlaku na delo. Ledena skorja se je svetila pred njo kot najčistejša steklovina in tam na koncu ulice je baš tedaj zavil proti nji — navadni srečevalec. Roki je držal v suknji, okolu vrata je zavihal kožuhaš robec, da mn je gledala glava kakor zrel oreh iz lupine. Milki se je zdel v ti kožuhovini celo smešen. Drobn nos se ji je na koncu še stanjšal in rdeči ustnici sta se zavili v lahien nasmehljaj. Gotovo bi mu bila vsaj molče ponagajala, toda mladenič je stopal po gladkem tlaku mirno in dostojanstveno kakor od poroke. Zdelo se je, da niti ne ve ničesar o nevarnostih zledenega tlaka. Prav tisti hip, ko je hotela Milka spoznati posebnost njegovega obnvala, je začutila, da nima več trdih tal pod seboj. Čevljiček desne noge se je zasukal nekam nerodno, takoj potem so slične misli obšle menda tudi levega tovariša; hkrati se je pa ta spomnil, da o takem vremenu sploh ne more sam vzdržavati ravnotežja, zato je

PODLISTEK.

Zaradi imetja.

Novela. Spisal Dobrávec.

„Mama! prosim, potrpite malo, takoj vam pridem pomagat. Tukaj le po sobici moram še nekoliko popraviti. Saj veste, da bo kmalu tukaj on“.

„Milka! Ne verjamem, da mi bodeš pozneje mogla nadomestiti ta čas. Rada bi končala sosedni obleko. Treba bo plačati najemuino, veš? On se pa véde zadnji čas tako čudno, da njegovim besedam ne morem verjeti“.

„V službi je že napredoval; upam, da si bova kmalu svoja“.

„Morda je zato tako čuden, ker je podedoval po strijcu veliko imetje“.

To sta govorili priletna mati in njena cve-toča Milka iz sobe v sobo v skromnem stanovanju četrtega nadstropja vsaj po zunanosti starikave predmestne hiše.

I.

Pesem moramo začeti od kraja.

Kalčeva vdova je bivala tu z malo penzijo že ves čas svojega vdovstva. Pokojni Kalc — bil je služabnik pri mestnem uradu — je živel v nekoliko boljših razmerah in v prikladnejšem stanovanju; po njegovi smrti je pa vdova z delom svojih rok preživljala sebe in hčerko. Živeli sti sicer skromno, a zastran tega vendar zadovoljno in srečno.

Hčerka je, dovršivša nekaj mestnih samostanskih razredov, dorasla in se pri materi naučila šivati. Že s šestnajstim letom je hodila v bližnjo mestno zalogo oblek, kjer se je trudila od zore do mraka, da je pomogla koncem tedna materi z nekolikimi deseticami. Ni jih bilo mnogo, in vendar je vse kazalo, da se je skromno življenje s temi novci znatno zboljšalo. Majhna posoda je kmalu polna, in malo potrebujoči človek kmalu zadovoljen.

Milka se je razcvela kakor vrtnica v majni-kovi noči, in marsikdo se je oziral po zalem dekletu.

„Res je lepa“, so govorili previdnejši možje, „toda sama lepota še ne zadostuje v življenju“. Milka se ni zmenila za take pogovore. Bilo ji je samo do tega, da je mogla mirno delati do večera, potem pa steči domov k ljubi mamici, kjer ji je pomagala, da sti zložili potrebne krajcarje za stanovanje, hrano in obleko. — Mati in Milka stasi na tihem često želeli: o ko bi bilo vedno tako! A kje je stalna sreča na svetu?

V svojem devetnajstem letu je Milka navadno srečevala zjutraj, ko je odhajala z doma in zvečer, ko se je vračala k materi, nekega mladeniča, ki je imel opravila v tobačni tovarni. Njega obleka sicer ni kazala, da bi imel tam kakšno posebno dobro službo, a znanke so ji povedale, da je že sedaj tovarniški uradnik, v kratkem pa še pričakuje biti povišan v službi. Vedel se je pohlevno ter točno ob svojem času prihajal in odha-

reda za mesto ljubljansko. Razprava je bila jako razsežna, zlasti glede eksproprijacije. To vprašanje je zares važno za napredek in razvoj vsacega mesta. Z jedne strani treba dati mestni občini gotove pravice nasproti lastnikom hiš, na drugi strani pa treba čuvati tudi privatne interese. Občina mora imeti pravico, da prisili lastnika hiše do prodaje, ako ista ovira namerovano uravnavo mesta po določenem načrtu, a na drugi strani treba skrbeti, da lastnik hiše ne bi trpel pri tem prevelike škode. Razsežno je govoril posl. Majaron o urejenju zemljiške knjige po eksproprijaciji, kajti ni smeti misliti samo na posestnike hiše, ampak tudi na druge interese, na upnike, ki imajo kaj tirjati od istega. Zakon mora biti jase, kako je varovati koristi tabularnih opravičencev. Predlogi posl. Majarona so se vsprejeli. Dolga razprava se je vnela tudi ob vprašanju, ali naj se dovoli zidati tudi štirinadstropne hiše? Deželni predsednik baron Hein in župan ljubljanski Peter Grasel sta se izrekla proti štirinadstropnim hišam; ker so manj varne in tudi bolj zdravju škodljive. Posl. Hribar, Tavčar in Lukmann so pa govorili za dovoljenje štirinadstropnih hiš in se je slednjič vsprejel predlog odseka, ki dovoljuje zidanje takih hiš. Istotako se je vsprejel odsekov predlog, da morajo posestniki sami napraviti trotoarje pred hišo. V večerni seji se je odobrilo poročilo poslanca Hribarja o bilanci loterijskega posojila ljubljanskega. Vsprejel se je tudi predlog posl. Kluna, da se poročilo o delovanju deželnega odbora odloži za sejo po Veliki noči. Iz tega sledi, da se deželni zbor kranjski zopet snide po Veliki noči.

V naslednji seji dne 11. februarja je poročal posl. Klun o proračunu dež. zaklada za leto 1896. Potrebščine znašajo 1.157.891 gld.; pokritje 1.091.993, primanjkljaj znaša terej 65.898 gld. V razpravi, ki je sledila temu poročilu, je nasvetoval posl. Lukmann, naj se povišajo doklade na direktne davke, ker ne kaže delati novih dolgov. Posl. Povše pripoznava sicer, da so deželne finance žalostne, vendar pa ne kaže, da bi se višale doklade letos, po potresu in po slabi letini. Posl. Hribar se je izrekel za Lukmannov predlog, kajti enkrat treba napraviti red v deželnih financah. Poslanca Žitnik in Klun sta bila Povšetovega menenja. Posl. Murnik je zopet menil, da enkrat mora biti konec kopičenju dolgov. V podrobni razpravi je posl. Hribar obnovil svoje nasvete glede ustanove deželne hipotečne banke. Predlagal je, naj dež. odbor stopi v dogovore z raznimi sličnimi zavodi, da poišče, kako je uplivala ustanovitev istih na dotično deželo. Isti posl. je priporočal, naj se deželni odbor obrne do c. k. zaloge šolskih knjig z nujno prošnjo, da bi ista izdala razne šolske knjige. Zanimiva je bila

moral prihiteti vsem trem na pomoč — tovarniški uradnik.

Modreci sicer trde, da je od vzvišenega do smešnega samo jeden korak, Milki tukaj bi še koraka ne bilo treba, da je ni oni znanec v kožulu prestregel in pridržal. Lahno jo je prijel za roki, potem okolu pasu — oh, tako rahlo jo je objel — in postavil pred-se kakor malo dete, ki se šele uči hoditi.

„Dovolite, gospica, da vas spremim v tovarno“. Odgovorila mu je nekaj, česar mladenič ni razumel, vendar je sočil, da to ni bilo zanikanje. Molč je stopala poleg njega varno se mu opiraje ob roko.

Težavno je popisati vse, kar je ondaj vrelo v njenem srcu: sramota, strah, zahvala, vznemirjenost in morda tudi lahka jezica, da ji je moral pomagati prav on, on...

In ta nesrečni „on“ jo je čakal — kakor nalašč — tudi opoldne, čakal jo je vselej, ko so bila ledena tla. Milka se ni mogla braniti.

Ker pa niso bila tla vedno zledenela, ni imela „njegova“ postrežljivost za našo povest drugih posledic kot to, da je poslej stopala Milka ob desni strani ulice, ko je hodil on ob levi, in nasprotno: ko je šel on ob desni, se mu je ona umaknila na levo. Običajni pozdrav pa navzlic temu ni zgrešil svojega namena; zakaj „dobrih juter“ in „dobrih danov“ je imela deklica vedno na ponudbo, in ni se jih smela braniti; saj je tlela v njenem srcu iskrica — hvaležnosti.

(Dalje pride).

razprava o nasvetovani podpori slovenskemu in nemškemu gledališču. Slednjič je deželni zbor dovolil 6000 gld. podpore slovenskemu gledališču, nemškemu pa — isto toliko! (Hm, hm, kam jadramo?)

V pokritje primanjkljaja v znesku 65.898 gld. oziroma 1.028.022 gld., ako ne računamo že proračunjenih doklad, vsprejeli so se vsi predlogi za različne priklade na vino, žganje, pivo in da se doklada na direktne davke zviša od 28 na 30 odst. Potem se je vsprejel predlog, da se podere sedanji po potresu poškodovani deželni dvorec in da se sezida novo poslopje s pročeljem proti „Zvezdi“. Vlada je v ta namen naprosena, da dovoli deželi 200000 gld. nepovratne podpore, 400000 pa brezobrestnega posojila. Zakonski načrt za oproščanje po potresu poškodovanih poslopij od dež. doklad (za dobo 5 let) se je vsprejel. Istotako dotične resolucije posl. Hribarja. Nadalje se je vsprejel stavbinski red za Ljubljano ter resolucija za železnico Celovec-Loka-Divača, ki se glasi: „Ker bi bilo za kronovino Kranjsko in tudi za vso državo velike koristi, če bi se Trst, kot najvažniše naše trgovsko pristanišče zvezal po drugi samostojni in krajši železnični progi, kakor je sedanja se severnimi deželami, izreka deželni zbor sklicevaje se na svoj sklep v seji 20. januarja 1896 željo, da bi se c. k. avstrijske državne železnice dopolnile s progo Divača-Loka in s progo Kranj-Celovec preko Karavank.“

V deželnem zboru goriškem je odgovoril vladni zastopnik na interpelacijo radi slovenske šole v Gorici. Posl. Venutti je interpeloval radi železniške zveze Gorica-Ajdovščina in radi furlanskega tramvaja. Vsprejel se je soglasno predlog poslanca Tuma, naj se predloži peticija za varovanje koristi te državne polovice povodom obnovenja pogodbe z Ogersko. Zakonski načrt, tičoč se potoka Mondina se je vsprejel in dovolila se je subvencija 15.000 goldinarjev za cesto Kanal-Tolmin do meje. Po najvišem nalogu zaključil je vladni zastopnik zasedanje deželnega zbora. Po primernem zaključnem govoru vskliknil je deželni glavar trikratni „živio“ presvetlemu cesarju.

Poleg goriškega zaključili so se včeraj še gorenje-avstrijski, tirolski, koroški in solnograški deželni zbor.

Deželni zbor češki je vsprejel resolucijo, glasom katere naj bi se deželni zbor po dovršenju letnega zasedanja ne zaključil, ampak samo odložil. Nemci so glasovali proti tej resoluciji.

V deželnem zboru nižje-avstrijskem so skoro slehernega dne ponavljajo burni prizori, ker je prenapeto razmerje toliko med atisemitiko manjšino in liberalno večino, kolikor tudi med manjšino in predsednikom zbornice. V včerajšnji seji je bilo razburjenje toliko, da je moral predsednik pretrgati sejo. Ker je posl. Steiner očital dež. odboru da lenobo pase, povspel se je dež. odbornik neki do nastopnega gotovo parlamentarnega vsklika: Kdor me razžali, tega ubijem.

— Poročilo pa ne ve ničesar o tem, da bi bil predsednik pozval govornika na red.

Nj. Vel. cesar o odnošajih na Ogerskem. Kakor javljajajo z Dunaja, počastil je Nj. Vel. cesar s Svojim obiskom ples, ki so ga sinoč priredili na Dunaju naseljeni Madžari v proslavo milenija. Nj. Vel. cesar nagovoril je milostno več dostojanstvenikov. Grofu Apponyiju, višemu dvorniku za Ogersko, rekel je: „Želeti bi bilo, da bi tudi političski odnošaji ogerski zadobili slovesniše lice!“

Iredentizem v Trstu. Pod tem zaglavjem čitamo v ljubljanskih „Novicah“:

„Tržaški Italijani nikakor ne prikrivajo svojega političnega mišljenja. Pri vsaki priliki kažejo, da težé po zjedinenju z Italijo. Tržaški italijanski listi poročajo na dolgo in široko o vseh dogodkih v blaženi Italiji, dočim le na kratko omenjajo, kar se godi na Dunaju ali pa v drugih kronovinah naše države. Ves svet že vidi, kam meri vsa politika tržaških Italijanov, samo avstrijska vlada je še vedno za vse slepa in gluha.“

Omenivši dogodke v deželnem zboru pišejo nadalje „Novice“:

„Kakor je znano, so dne 20. septembra lanskega leta proslavljali v Italiji petindvajsetletnico, odkar se je Rim pridružil Italiji. Ta veliki dan

so hoteli tudi Tržačanje dostojno praznovati. V mestnem zboru se je hotel staviti predlog, da izrazi svoje veselje tem povodom centralnemu odboru v Rimu oziroma italijanski vladi. Vlada je pa izjavila, da se takoj mestni zbor razpusti, ako bi se posvetoval o taki stvari. To je mestne očete malo poparilo. Mnogi vedó, da bi se marsikaj premenilo v Trstu, ako bi vlada z odločno roko vmes posegla.

Italijani so bili silno razdraženi, da ne morejo v mestnem zastopu izraziti svojih simpatij za Zjedinjeno Italijo. Priredili so velike poulične demonstracije v dan pred 20. septembrom. Pri teh demonstracijah se je proslavljala Italija in zasramovala Avstrija. Seveda policija ni mogla stvari mirno gledati. Nekaj razsajačev je zaprla in bili so obsojeni na denarno globo ali pa v zapor. To je dalo povod, da je Cambon stavil svoj znani predlog. Italijani bi menda radi, da bi policija take dogodke mirno gledala. Seveda potem bi ložje kazali svoje srčne simpatije za Italijo in pa svoje nasprotstvo Avstriji.

O tem predlogu se je vnela živahna debata. Posebno poslanca Rascovich in Venezian sta hudo napadala vlado. Galerija in poslanci so pa jim pritrjevali. Vladni zastopnik je večkrat posegel v debato, da je branil postopanje vlade. Predlog se je izročil deželnemu odboru, da ga dobro prouči in potem o njem poroča v drugem zasedanju. Posledic ta predlog ne bode sicer nobenih imel, le pokazal je mišljenje Italijanov.

Pomenljiv je pa za tržaške razmere še jeden dogodek. Ko je bil končan dnevni red, izginila je večina poslancev, posebno glavni politični voditelji Venezian, Spadoni, Cambon in Rascovich so bežali kot bi jim bilo gorelo za petami.

Zakaj pač tak beg? V Trstu je navada kakor drugod, da se deželni zbor zaključuje z ev-viva (živio) klicem na cesarja. Tega pa večina italijanskih deželnih poslancev ne more slišati, ker jih jezi, da tako dolgo ne pride čas, da bi deželni glavar lahko zaklical v začetku in sklepu zborovanja „evviva“ italijanskemu kralju. Ti dogodki v deželnem zboru, torej od zrelih mož, so pač dovolj jasno pokazali, kakšen je avstrijski patrijotizem Italijanov. Če vlada še sedaj ne spozna slabega sadu te zgrešene politike, jej ni pomagati.

Vse res, kar pišejo „Novice“, le v toliko bi bilo morda dobro popraviti ta izvajanja, da ne bi se govorilo o italijanskem ljudstvu sploh, ampak le o tisti progressovi gospódi, ki je nečuvnim terorizmom v pravem pomenu besede vpregla v svoj trdi jarem vse laško ljudstvo.

Avstrijski Lloyd v službi Italije? „N. Fr. Presse“ poroča, da je italijanska vlada uprlašala ravnateljstvo avstrijskega Lloydja, je-li bi isti hotel staviti njej na razpolago nekoliko velikih parnikov za prevažanje vojakov v Afriko, ako italijansko parobrodno društvo ne bi moglo dovolj naglo ustreči zahtevam. Dotične pogajanja da prično v kratkem.

Slovanski kongres. Povodom ruske narodne razstave, ki bode letos v Nižnem Novgorodu, kakor smo to že sporočili, sestane se tam splošen slovanski kongres v duhu shoda, ki je bil leta 1867. v Moskvi. Iz Varšave javljajo, da Čehi gotovo odpošljejo svoje zastopnike na shod. Te češke odposlanike vsprejmejo v Nižnem Novgorodu kar najbolj slovesno, da s tem vrnejo slovesno vsprejem, ki so ga bili priredili Čehi praško narodnopisno razstavo obiskavšim Rusom. Poljaki se tega shoda sevé ne udeležé, kakor se niso svoječasnó udeležili kongresa v Moskvi. Saj Poljaki same sebe več ne prištevajo Slovanom!

Dogodki na Bolgarskem. Vse bolgarsko časopisje, v kolikor ni v službi pristašev pokoj. Stambulova, proslavlja navdušenimi besedami veliki uspeh sedanjega ministerstva, koji uspeh so zrcali v sklepu princa Ferdinanda, ki je privolil v prekrščenje svojega sina. Najlepša pa je ta, da list „Svoboda“, glasilo pristašev Stambulovega, napada Avstrijo, češ, da ni zadostno podpirala ravnokar omenjenega nasilnika. Mi seveda, ki smo uverjeni, da bi bilo le na korist ugleda in moči Avstrije, ako bi podpirala z vsemi svojimi močmi zares slovansko politiko na Balkanu in ako bi kazala resnično zanimanje in odkrito dobrohotnost za gmotni in duševni razvoj narodov na balkan-

skem poluotoku, mi sodimo, da je avstrijska diplomacija, zavajana po velikem vplivu fanatičnih nasprotnikov slovanstva, vse preveč podpirala Stambulova, ki je bil le poslušno a dobro plačano orodje germanskega vpliva in požrešnega mednarodnega židovskega kapitalizma. Mi menimo celo, da je prištevati največim grehom naše diplomacije v poslednjih letih, da se je prerada klanjala onim, ki so hoteli spraviti ves Balkan v tužno zavisnost od mednarodnega kapitalizma. Da je naša diplomacija kazala nekoliko več odporne sile proti tem vplivom in da je dosledno kazala v svojih dejanjih svoje uverjenje, da vpliv Avstrije se more razvijati vspešno in ne navskrižno z ruskim vplivom, danes bi bil naš ugled ves drugi na Balkanu, nego v resnici je. Mi moramo zagotoviti svoj vpliv tu doli, kajti bodočnosti naše industrije in trgovine moramo iskati na Vstoku, toda ugled se mora naslanjati na simpatije.

Kako je danes z našim vplivom, nočemo razglabljati, ker nočemo pisati rekriminacij; saj nam vse to uprav bengalsko lučjo osvetljuje dejstvo, da bosta povodom predstoječih slavnosti v Sredcu ruski in turški zastopnik stanovala v knežji palači.

Današnje vesti iz Sredca javljajo:

Zastopnik Francozke je že prijavil bolgarski vladi, da je že prejel od svoje vlade nalog, naj zastopa Francozko pri slavnosti prekrščenja. Zastopniki sultana so tudi že dospeli in so bili vsprejeti velikim navdušenjem.

Sredec se pripravlja na slovesen vsprejem ruskega odposlanstva. Župan je pozval vse prebivalstvo, naj se udeleži slavnosti v čast ruskemu odposlanstvu.

Umevno je samo ob sebi, da po teh dogodkih stopi Rusija zopet v diplomatsko zvezo z Bolgarsko. Zastopnikom Rusije v Sredcu je določen člen ruskega poslanstva v Berlinu, Čarikov.

Slednjič javlja „Pol. Correspondenz“, da so zastopniki Turčije pri signatarnih vlastih že storili potrebne korake za pripoznanje princa Ferdinanda zakonitim knezom bolgarskim. Dunajski kabinet je včeraj debil dotično noto.

Italija v Afriki. V Neapelju vkrcavajo se dan za dnevom vojaki, ki jih pošilja italijanska vlada Baratieriju v pomoč. Polagoma nameruje odposlati v Afriko baje 50.000 mož. Ljudstvo pa ni več tako navdušeno, kakor je bilo nekdanj. Ni čuda; saj je Crispi izjavil, da velja čast Italije več, nego pa za to namišljeno „čast“ prelita kri v Eritreji padlih vojakov. Poleg tega pa je občinstvo izgubilo svoje navdušenje tudi zaradi dejstva, ker vlada nikakor neče objaviti nikakoršnih vestij o dogodkih v Afriki, dasi dobiva sleherni dan poročila iz Eritreje. Občinstvo torej sodi po vsej pravici, da vlada nima objaviti ničesa dobrega in to strujo izkoriščajo nasprotniki afričanske politike ter širijo najobupnejše govorice.

Dne 5. marca sestane se italijanski parlament. Hudi časi nastanejo tedaj za Crispijevo vladu, ki je v kolonialni politiki postopala popolnoma samovlastno. Umevno je, da bode kar deževalo interpelacij na vlado in ista bode morala razkriti vsaj deloma dosedanje dogodke v Eritreji. Kakor poročajo iz Rima, tolaži se Crispijevo ministerstvo v očigled viharjem v prihodnjem zasedanju državnega zbora, da do 5. marca vendar kje „zmaga“ Italijani. In ta „zmaga“ naj bi pokrila vse dosedanje grehe kolonialne politike in — voditeljjev vojske v Afriki.

Različne vesti.

Neverjetno, toda resnično. „Deutsches Volksblatt“ prinesel je to-le notico: Meseca decembra 1895. ni bilo na Dunaji v cerkvah „Am Hof“, „St. Michael“ in „St. Peter“ nobene poroke, in v vseh sedmih cerkvah notranjega mesta so bile samo štiri, nasprotno pa se je poročilo v judovskem templju notranjega mesta 68 parov. Te številke dokazujejo bolj kakor cele knjige za opravičenje antisemitizma. „Slov.“

Velika maskarada „Tržaškega Sokola“ Odbor našega „Sokola“ dobil je iz Čien - Čina telefonično poročilo, da se je od tam odpravila na pot v Trst četa svetovnoznanih, vratolomnih „klovnov“, ki se vsako leto prikolovratijo na „Sokolovo“ maskarado.

Med temi so nedosežni mednarodni, patentovani skakalci prve vrste Čir - čen, Striš - Anay, Le-Pak in drugih več, ki so si s svojimi skoki prislužili ne le milijonov, koje so pa velikodušno prepustili Rotšildu in drugim siromakom, ampak tudi vsakovrstnih visokih odlikovanj, katerih pa tudi ne nosijo vsakemu na videz, ker bi se utegnili pogubiti povodom kojega drznega „salto mortale“. Ker bode po naključju prisoten pri tej maskaradi tudi major Toselli in morda Galliano ter marsikoji italijanski „general“, mogla se bode ta gospoda priučiti od teh patentovanih „klovnov“, kakó bi bile mogle italijanske čete pri Amba - Aladži in Makalé na najpreprostiši način preskočiti obkoljujoče jih Šoance ter po „naključju“ marsikomu črncu zlomiti vrat, ako bi bili skok pomerili takó, da bi padli njim na glavo. V pomirjenje nežnih „bebé-jev“ pa moramo takoj zatrditi, da so tudi ti „klovni“ jako nenevarne naravi. Ako želé „klovni“, da bi se italijanski „generali“ priučili nji skakanju, s tem še nikakor ni rečeno, da naj jih posnemajo na potu v zraku tudi „bebé-ji“.

Iz Škedenja nam pišejo: Izza časa jelo se je nabirati v Škedenju za nabavo orgelj za župnijsko cerkev sv. Lovrenca. Med našim ljudstvom nabrala se je res lepa svota denarja; kajti kakor vsak Slovenec rad položi dar na oltar za božje stvari in je zelo vnet, takó smo tudi mi Škedenjci. Toda kar otrpelo nam je srce, dobivšim nekega dne v svoje roke zloglasni „Il Piccolo“, kjer smo čitali, da ta in ta dan bode poskušnja z orgljami. No, sedaj pa bi vprašali, ali smo mi Škedenjci Italijani ali Slovenci? V „Piccolu“ je bilo naznanjeno to, v „Edinosti“ pa ne, da-si je znano vsakomur, da ta poslednji list čitamo sleherni dan.

Toda pu-timo vse to na strani in pojdemo dalje! Kje pa so bile kupljene orglje? V Italiji — kakor da na Avstrijskem ne bi bilo izbornih izdelovateljev orgelj in kakor da gospoda ne bi znali, da je tudi med Slovenci slovečih strokovnjakov za postavljanje orgelj. Seveda, kaj tacega ne morejo znati kompetentna gospoda, ko občujejo radi le z onimi, ki govore „il dolce si“.

No, pozabimo sedaj tudi na to, da so orglje došle iz Italije in mislimo si — vse, kar prihaja dobrega na tržaško ozemlje, je iz Italije — da so izborne. A sedaj nastaja vprašanje, kdo bode pel, ko bodo odmevali po hramu božjem mogočni akordi? Ali „Vesile“ ali pa ostanki „Vesile“? Vesilešaši so bili menda pozvani, da bi peli, a ne kot društveniki, ampak kot cerkveni pevci. Razume se ob sebi, da ni odbor ni društveniki ne pojdejo na take limanice. Mi smo vedno pripravljeni sodelovati za povečanje časti in slave božje — in če ni drugače, tudi poleg padovanskih orgelj — zahtevamo pa in pri tem ostajemo, da se nas pripozna za to, kar smo: členi našega dičnega društva „Vesile“. Kjer koli nastopamo, ostati moramo zvesti svoji zastavi, svojemu društvu. Varajo se torej oni, ki bi hoteli z italijanskimi orgljami uvesti tudi nekoliko italijanskega duha!

(Primaruha, ta ideja pa ni bila slaba: za Avstrijo naročiti orglje iz — Italije!!! Zgodovina teh novih škedenjskih orgelj znači Ne-k-o-g-a bolj, nego bi ga mogl označiti mi, ako bi tudi pomakali svoje pero — v žolč. Po takem se ni čuditi, da je pri „ofrih“ s a m, o h t a k o s a m, dasi, kolikor znano, Škedenjci niso ravno stiskači. Da, da: zadnji „ofer“ je bil jako poučljiv za dotičnega gospoda! Škedenjci so se smejali in mi bi se tudi, ako bi stvar ne bila na vse zadnje vendar-le — žalostna. Op. ured.)

Iz Nabrežine nam pišejo: Zopet se je izkazalo pevsko društvo „Nabrežina“ kakor jedno najboljih v vsej okolici. — Minolo nedeljo, 9. t. m. bila je veselica, ki jo je priredilo pevsko društvo „Nabrežina“ z „Bralnim društvom“. Ob šestih zvečer začelo je kar od vseh strani mrgoleti mladih in starih; vse je hitelo do dvorane gosp. Ig. Tance-ta, kjer se je imela vršiti veselica. Dasi-ravno je bilo ob določeni uri vse napravljeno, zapoznil se je začetek za pol ure. Dvorana se je polnila vedno bolj in bolj. Radostnih in zadovoljnih obrazov vstopalo je občinstvo, komaj pričakujoče začetek veselice. Ob 6 in pol zadonele so strune in kmalu potem vrstile so se točke vspeveda. Pesni so se tako milo glasile raz oder, da somorali pevci, prisiljeni z navdušenimi „još“- in pa „še enkrat“-klici, ponoviti razven prve vse točke,

nekatero celo dvakrat. Šaloigra „Loterist“ je bila v resnici dokaj smešna. Ob 8. uri in četrť je bilo veselici konec. Soba je bila gledalcev prenatlačena in skoraj, da je zmanjkovalo prostora. Vsakdo, ki je prišel le-sem potrtega srca, vračal se je nadahnen blaženo radostjo.

Tu je bil zbran duh Slovencev, in sicer onih, ki pri sleherni priložnosti dokazujejo navdušenje do svojega toli zatiranega naroda slovenskega, celó tu na trdem Krasu, kamor dohajajo tujci iz daljnih jugozapadnih pokrajin, trgati trdi kruh iz pred ust našim domačim delavcem. Ti tujci so iste zajedalke narodu slovenskemu, od katerih narašča dan za dnevom nevarnost. To se je pokazalo tudi ob zadnjih občinskih volitvah.

Glavna zalega, kjer se množi število naših nasprotnikov, so premnogi kamenolomi. Tam zaslediš le redkokje kakega kamenoseka slovenskega rodu. Posebno v najnovejši dobi začelo se je vrtati po vseh krajih, kjer se jim zdi primerno, da naleté na kako dobro plast — nabrežinskega mramorja. — Ti pa, ki so začeli lomiti kamenje po krajih, kjer ne bi se nadejal nihče, da naleti na dobro plast, ti so večinoma in gotovo Lahoni. Mesto da bi se sleherni pest zemlje, nahajajoča se tod, nasadila s trpežnimi drevesci, kar bi bilo, seveda ne takoj, v veliko korist ne le nam, temveč tudi našim potomcem, prebrača se svet — da je pogled na te kraje dokaj tužen. Ako pojde tako dalje, propade za nekoliko let Nabrežina popolnoma, kar bi bila v veliko nečast in nesrečo narodu. Gorje nam, ako bi res prišlo do tega, da bi nam ukazovali tujci.

Zatorej, Nabrežinci! postavite se v krog neomahljivih Slovencev, vaš cvet naj nikdar ne véne. Kažite se vsikdar može; ohranite ljubezen do našega milega naroda ob sinji Adriji; izkazuje pogostoma čast svoji materi Sloveniji z narodnimi slavnostmi! Delajte, da se uresničijo besede našega slavnega pesnika Simona Gregorčiča: Naš rod bo tu gospodoval — Naš jezik, naše pravo! — Pod streho našo tuji rod, — Le gost naj bo, a ne gospod! Živeli!

Odlikovan Slovenec. V Kursku, v Rusiji služi Slovenec prof. Jernej Brezovar, ki je bil nedavno odlikovan redom sv. Vladimira IV. razr., s kojim je zvezano dedno plemstvo (potomstvenojedvorjanstvo) ter pravica, da se otroci odlikovanega odgajajo na državne stroške. To redko odlikovanje dobil je prof. Brezovar povodom svoje 25-letnice službovanja.

Iz sv. Križa na Vipavskem nam pišejo: Naše bralno društvo priredilo je dne 9. februarj. veselico z naslednjim vspevom, kateri se ni mogel razglasiti v listih radi zaprek: 1. I. Kocijandčič: „Danes tukaj, jutri tam“, moški zbor. 2. Predsednikov pozdrav. 3. A. Aškerc: „Zakaj je v brlogu nastal nemir“, deklamacija. 4. H. Volarič: „Slovanska pesem“, mešani zbor. 5. I. pl. Zajc: „Hrvaticam“, moški zbor. 6. I. pl. K.: „Kateri bo“, prizor iz domačega življenja. 7. H. Volarič: „Pogovor z domom“, mešani zbor.

Pevske točke izvrševal je društveni pevski zbor v popolno zadovoljnost. Posebno sta ugajala krasna mešana zbora Volaričeva. Deklamovala je deklica, ki ni pohajala bogsivedi kako visokih šol, ali z ono delikateso, z ono preciznostjo, ki je lastna le izobraženim gospicam. Tudi prizor „Kateri bo?“ igrali so skoraj sami priprosti diletantje in diletantinke. Občinstva se je zbralo v mnogobrojnem številu. Zapazili smo med množico priprostega naroda veleposestnikov, uradnikov, duhovnikov in veče stevilo učiteljev. Posebej bodi še omenjeno, da je bilo bralno društvo v Seli častno zastopano. Po veselici vršila se je svobodna zabava v prostorih A. Krpana, pri kateri je bilo čuti polvalnih izrazov o izvršeni veselici. Povdarjala se je potreba takih in enakih veselice po naši Vipavski dolini. Opravičeno je to. S takimi prireditvami se naš narod drami iz spanja, v kojega nas je zazibal srednji vek po kruti sovražnikovi roki. Tudi vplivajo take veselice in bralna društva na utihnitev fistih laško-furlanskih klanfarskih pesmi, kojih se uči naša mladina v Gorici in Trstu. Taka je bila nekako vsebina raznih govorov in napitnic. Ali pozabiti ne smem in ne morem nečesa, kar me je iznenadilo, in to je bil poziv g. Medveščeka na navzoče občinstvo, da bi darovalo kaj za ubogo, zapuščeno udovo pok. skladatelja

Volariča. Ljudstvo je strmeče poslušalo in se čudilo, da je mogoče, da dežela pusti stradati sirote tako nadarjenega svojega sina. Pri ti priči nabralo se je 10 gl. za vdovo gospo Volaričevo. — Pozno v noč razšlo se je občinstvo z nadejo, da doživi zopet kaj enacega.

Prostovoljno ognjegasno društvo v Sežani vabi na ples, katerega priredi v nedeljo dne 16. t. m. na „Vagi“, v prostorih g. O. Polley-a. Med plesom in posebno o počitku bode pel društveni zbor najnovejše skladbe. — Ustopnina za društvenike 60 stot., za nedruštvenike 1 krono. Začetek ob 7. uri zvečer. — Radodarnosti se ne stavijo meje. K obilni udeležbi vabi Odbor.

Prememba uredništva. Odgovorno uredništvo „Mira“ je prevzel g. Ivan Teršelič. — G. Filip Haderlap sedaj ni z listom več v zvezi, zato naj se pošilja naročnina in vsi dopisi: Upravištvu „Mira“ v hiši družbe sv. Mohora v Celoven.

Legár na Reki. Z ozirom na vznemirjujoče vesti, ki so došle iz Budimpešte med svet o legárju na Reki, pišejo z Reke, da epidemija nikakor ni takó huda, kakor so jo opisali prijatelji Madjari. Takó bilo je dne 31. januv. t. l. vseh bolnikov za legár samo devet, tekem februarja meseca pa sti oboleli celó samo dve osebi. Ako se vpošteva dejstvo, da živi na Reki 36.000 ljudi, pač ni vzroka vznemirjati se zaradi neizdatnega števila obolelih. Oblasti pa so odredile tudi vse potrebno, da kolikor možno zaprečijo širjenje te kuge.

Poskušen samomor. Sinoči si je 28letni brezposelni trgovski pomočnik Jurij Bock iz Hanovra napolnil svoje žepe s kamenjem ter skočil v morje ob obrežju pri svetilniku. Prisotni ljudje spravili so ga na kopno ter ga odvedli k pomorskemu zdravstvenemu uradu. Tam so mu posušili obleko in zdravnik mu je spravil ono morskó vodo iz želodca, katero je bil siromak pogoltnil, ko se je hotel utopiti. Ker revež ni imel ne denarja ne stanovanja, odpeljali so ga potem v zapor v ulico Tigor.

Še nekaj o poskušenem trostrokem samomoru. Te dni smo sporočili, da je hotel poštni služnik Nikola Gorlatto v svojem stanovanju, ulica Kandler hšt. 1, z ogljenčevim kislenikom usmrtiti sebe in zajedno svojo soprogo in taščo Antonijo udovo Poppassi, kajti obe ženski hoteli ste umreti skupno z Gorlattom, da se izogneti bēdi. Danes doznajemo, da se je vsem trem obrnilo na boljše in da Gorlattova žena pride v kratkem iz bolnišnice, potem pa tudi ostala dva. Proti Gorlattu pa je naperilo državno pravdnštvo tožbo zaradi poskušene umora žene in tašče.

14leten deček — morilec! S Koroškega: Strašen dogodek se poroča iz Ketarč. 14letni učenec J. Domenig kupil si je na skrivnem samokres (revolver). Dne 2. t. m. je s tremi drugimi fanti šel na lov na vrane. Ker pa vrane niso marale čakati mladih lovcov, streljali so na tarčo. Pri tem se je zgodila strašna nesreča, da je Domenig ustrelil součenca Fr. Kalsberger, iste starosti, skozi glavo. Obležal je na mestu mrtev. Drugi fantje, spoznavši, kaj so storili, so pobegnili. Umrjenega fanta je našel slučajno došli duhovnik, ga vzdignil na voz in pripeljal prestrašeni materi, revni šivilji. — Pazite na mladino! „Slov.“

Tristoletnica mesta Tula v Rusiji. Mesto Tula v Rusiji slavi letos 300letnico svojega obstanka. Mesto Tula osnovalo se je leta 1596, ko je bil car Teodor Ivanovič oprostil davka in vojaške dolžnosti kovače, ki se tam naselijo. Polagoma razvila se je tam velika obrtnija, vzlasti za izdelovanje orožja. Leta 1824. je mesto pogorelo, toda z državno pomočjo sezidali so je na novo ter vpeljali v tovarnah stroje na par. Nova tovarna za orožje je stala 3 milijone r.

Sodnijsko. Dne 5. t. m. je 29letni čevljar Josip Strügel iz Kopra razgrajal v neki gostilni v ulici Molino piccolo. Pozvali so stražarje, da pomirijo razgrajalca. A Strügel je dobro opsoval stražarje ter se jima upiral na vse kriplice, ko sta ga hotela odpraviti v zapor. Zaradi tega stal je Strügel včeraj pred tukajšnjim sodiščem, obtožen hudodelstva javnega nasilstva in prestopka žaljenja javnih organov. Sodišče ga je obsodilo na šest mesecev težke ječe.

Loterjske številke, izžrebane dne 11. t. m.
Brno 46, 42, 34, 88, 36.

Književnost.

„Canti russi“. Versioni italiane, ristampate dal „Pensiero Slavo“. Trieste 1896. Tipografia Augusto Levi. Edizione del „Pensiero Slavo“. Volume N. 3. Str. 240 v veliki VIII°.

Uredništvo lista „Il Pensiero Slavo“ izdalo je ravnokar pod gornjim naslovom lično knjigo ruskih pesniških del v italijanskem prevodu, ponatisenih iz „Pensiero Slavo“. V tej knjigi so pesniška dela prvih ruskih pesnikov, kakor: M. I. Lermontov (med ostalim tudi prekrasna pesem „Demon“), A. S. Puškin, grof A. K. Tolstoj, I. S. Turgeniev, Dolstojevskij, nadalje manjši pesniški proizvodi Ogáreva, L. Maya, Tintčeva, Maikova, Mihajlova, Gagarina, Minaeva, Kozlova in še cela vrsta drugih. Imena teh pesnikov, ki so zaslovela že pri vseh zapadnih kulturnih narodih, kažejo, da je „Il Pensiero Slavo“ splel svoj venec „ruskih pesnij“ iz duhtečih cvetk ruske literature; kar pa se dostaje prevoda, moramo priznati, da je isti izvrsten, dasi ne poznamo imena prelagaatelja, ki je v svoji skromnosti zatajil samega sebe pred imeni ruskih duševnih velikánov. Izborna in vse hvale vredna bila je misel uredništva lista „Il Pensiero Slavo“, da izdajanjem takih knjig ponuja tudi Italijanom priliko vspoznati se vsaj deloma z ruskim pesništvo, da se osvedočijo o dejstvu, da imajo „barbarski“ Rusi v sedanjosti svoje pesnike, ki se vsakako morejo in smejo meriti z nekdanjimi duševnimi velikani italijanskimi in nemškimi. Doslej je med vsemi zapadnimi narodi ostal jedini italijanski, ki goji vedno še proti Rusiji nekake predsotke. Naj bi tudi Italijani že jedenkrat spoznali, da so minoli časi Dantejevi in da je nastopila doba, ko pričinja žilavi Vstok vplivati tudi gledé slovstva na preživeli Zápád!

Najnovejše vesti.

Praga 13. Ces. namestnik grof Thun dobil je red zlatega runa.

Madrid 13. Iz Kube javljajo: Upornike premagali so španjski vojaki pri Remediosu; upornikov padlo je mnogo. Španjcev padlo je samo malo številce, 50 bilo jih je ranjenih. (Čudno je to, da Španjci na Kubi vedno „zmagujejo“, a kljubu temu ne morejo udnšiti ustaje. Uredn.)

Sredec 13. Posebni vlak z izrednima odposlancema sultanovima, generalom Muzafer pašo in državnim svetovalcem Konstantinom Karatheodorjem dospel je semkaj včeraj ob 3. uri in pol pop. Z odposlancema dospel je v Sredec tudi novoimenovani turški komisar Jazibej. Na kolodvoru vsprejeli so turške odposlance: diplomatiški agent na Dunaju dr. Stancijov, pobočnik Mankov v imenu princa Ferdinanda, ministri itd. Sbranje bilo je sklenilo pretrgati sejo da omogoči poslancem udeležiti se vsprejema. Došlo je torej več poslancev (mohamedanski polnoštevilni) na kolodvor. Ljudstva bilo je po ulicah ogromno.

Sredec 12. Vse ulice, ki vodijo od kolodvora do vladne palače in od tam k stolni cerkvi, bile so včeraj že prekrasno odičene. Na rdeče pobarvanih, zelenjem prepletenih mlajih vrsté se bolgarski in ruski grbi; in sredi mlajev visé grbi ruske carske obitelji. — Včeraj je bil o prihodu sultanovega odposlanca kolodvor okrašen turškimi zastavami in grbi. Po ulicah je živahno vrvenje. Mnogo deputacij je došlo. Mestna uprava ukrenila je potrebno, da zajamči stanovanja gostom.

Carigrad 13. Muzafer paša prinese princa Ferdinandu lastnoročno pismo sultanovo, s katerim sultan pripoznava Koburga vladarjem Bolgarske.

Trgovinske brojavke.

Budimpešta. Pšenica za jeson 7.13—7.14 Pšenica za spomlad 1896 6.92 — do 6.95. Oves za spomlad 6.98—6. — — Rž za spomlad 6.43—6.44 Koruza za oktober — — — — maj-juni 1896 4.34—4.35
Pšenica nova od 78 kil. f. 7.05—7.15 od 79 kil. f. 7.15—7.25. od 80 kil. f. 7.20—7.30 od 81 kil. f. 7.30—7.35, od 82 kil. for. 7.35—7.40. — Ječmen 5.40—7.80 proso 6.00—6.40.
Pšenica: Trg nevoljen ker primanjkuje danes popolnoma kupcev. Rž vedno mlačno 5 nč. ceneje. Vreme: lepo. —

Praga. Noraliniirani sladkor f. 15.55. —, za maj 15.85. Oktober-december 14.55. Malo mirneje.

Praga. Centrifugal novi, postavljen v Trst sé carino vred odpošiljatev precej f. 33.25—33.50 Concasse 34.—34.50 Četvorni 35.50—36.25. V glavah (sodih) 36.—36.50 jako stalno.

Lavre. Kava Santos good average za februar 81.—, za juni 79.50. mlačno.

Hamburg. Santos good average za mare 66.— za maj 65.15. za september 62.50.

Dunajska borza 13. februarja 1896.

	danes	včeraj
Državni dolg v papirju	101.10	101.—
„ „ „ v srebru	101.10	101.10
Avstrijska renta v zlatu	121.95	122.20
„ „ „ v krunah	101.40	101.40
Kreditne akcijske	385.75	382.25
London 10 Lat.	120.85	120.85
Napoleoni	9.58	9.56 1/2
20 mark	11.80	11.80
100 italj. lir	43.70	43.80

ŽELEZNIŠKI VOZNI RED.

a) Južna železnica (Postaja južne železnice.)

Od dne 1. decembra 1895.

ODHOD:

7.50	predp.	brzovlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.25	„	brzovlak v Nabrežino, Benetke, Rim.
9.—	„	omnibus v Nabrežino, Videm, Benetke in Verono.
9.55	„	poštni vlak na Dunaj, zveza s Pešto in Zagrebom.
2.10	popol.	omnibus v Kormin.
4.40	„	omnibus v Nabrežino, Videm, Rim.
6.20	„	poštni vlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.—	„	brzovlak na Dunaj, zveza s Pešto, Reko — Gorico in Korminom.
8.10	„	mešani vlak do Mürrzuschlaga.
8.45	„	mešani vlak v Nabrežino, Videm, Rim.

DOHOD:

6.48	predp.	mešani vlak iz Mürrzuschlaga, Beljaka, itd.
7.30	„	mešani vlak iz Milana, Vidma, Nabrežine.
8.40	„	brzovlak iz Kormina.
9.25	„	brzovlak z Dunaja.
10.20	„	poštni vlak z Dunaja, zveza z Reko.
10.35	„	brzovlak iz Rima, Benetk.
11.19	„	omnibus iz Rima, Benetk, Nabrežine.
5.40	popol.	poštni vlak z Dunaja.
7.38	„	omnibus iz Verone, Kormina, Nabrežine.
8.51	„	brzovlak iz Milana, Benetk, Vidma, Nabrežine; — z Dunaja zveza z Reko.

b) Državna železnica. (Postaja pri sv. Andreju)

Od dne 15. septembra 1895.

ODHOD:

6.30	predp.	v Herpelje, Ljubljana, Dunaj, Beljak.
8.35	„	v Herpelje, Rovinj, Pulj.
4.40	„	v Herpelje, Divače in Pulj.
7.30	„	brzovlak v Pulj, Divače, Beljak na Dunaj.

Lokalna vlaka ob praznikih:

2.20	popol.	v Divače
4.19	„	v Boršt.

DOHOD:

8.05	predp.	iz Herpelje.
9.50	„	iz Pulja, Rovinja.
11.15	„	iz Herpelje, Ljubljane, Dunaja.
7.05	popol.	iz Pulja, Rovinja, Dunaja, Ljubljane, Divače.
9.45	„	brzovlak iz Pulja, Rovinja.

Lokalna vlaka ob praznikih:

7.22	popol.	iz Boršta.
9.35	„	iz Divače.

IVAN H. POHLY TRST

Ulica Coroneo št. 9.

zastopnik

parnega mlina Concordia

V BUDIMPEŠTI

priporoča najtopleje spoštovanim prijateljem izdelke tega znamenitega mlina.

Vsakoletna produkcija milijon meterskih stotov.

Nič več kašlja!

Balsamski pectoralski prah ozdravi vsak kašelj, pljučni in bronhijalni katar, dobiva se v odlikovani lekarni

PRAXMARER „Al duu Mori“ Trst, veliki trg. Poštne pošiljave izvršujejo neutogoma.

Liniment. Capsici comp.

s sidrom

iz Richterjeve lekarni v Pragi.

pripoznano izvrstno, bolečine blažeče mazilo; dobiva se po 40 nvč., 70 nvč. in 1 gl. po vseh lekarnah. Zahteva naj se blagovoljno to splešno priljubljeno domače sredstvo na kratko kot

Richterjev liniment s „sidrom“

ter naj se previdnostno vsprejmejo le take steklenice kot pristne, ki imajo znano varstveno znamko „sidro“.

Richterjeva lekarna

„Pri zlatem levu“ v Pragi.

Richterjev

LINIMENT S SIDROM

je dobro domače sredstvo.

Dobiva se po vseh lekarnah.